

Bijbels perspectief

Woord van de week

Psalm 42:1

*Gelijk een hinde die naar waterbeken smacht,
zo smacht mijn ziel naar U, o God.*

Als er één psalm is die door de meeste christenen wordt gekend, dan is het wel de psalm waaruit het gekozen tekstvers komt. Het is een psalm die uitdrukking geeft aan een onherroepelijk verlangen naar God. Als we de psalm in zijn geheel lezen, dan lijkt dit verlangen nu niet direct voort te komen uit positieve omstandigheden. De ziel van de dichter buigt zich neer, ofwel er is sprake van wat wij vandaag een depressie zouden noemen. Een depressie, die zich doet gelden alsof watervloeden hem overspoelen. Zijn gevoelens zijn volkomen in het ongerede. Hij is, zou je kunnen zeggen met zichzelf aan - hoe herkenbaar misschien voor iemand die dit woord leest of beluistert. De oorzaak blijkt buiten hemzelf te liggen. Hij spreekt nadrukkelijk over vijanden, die hem geestelijk het gevoel geven van het in het zwart moeten gaan. Wat hem precies door wie wordt aangedaan, wordt niet gemeld, maar deprimerend is het in elk geval. Hij ervaart de pijn zelfs lichamelijk. En bovenop dat alles klinkt honend de vraag waar is je God... Kent u een dergelijk ervaren?

Wat opvalt is dat de psalmist zich ondanks dit alles niet uit het veld laat slaan. Hij spreekt zijn eigen depressieve geest aan: 'waarom buig je je neer, hoop op God!' Sterker, hij zet een loflied in terwijl hij zich Gods handelen in zijn leven bewust voor de geest haalt! En juist dat laatste doet hem beseffen hoe sterk zijn band met God is, en Diens band met hem - Hij is de Verlosser!

Ziet u de hinde voor zich? Achtervolgt door een roofdier dat gekenmerkt wordt door genadeloosheid. De hinde heeft het gered en smacht nu naar waterbeken. Een beetje water is niet genoeg! Waterbeken. De psalmist herkent dat in en bij zichzelf, hij verlangt op dezelfde wijze naar God. Smacht naar Hem en neemt geen genoegen met een klein beetje ervaren van Gods nabijheid en intimiteit, maar als de hinde, volop. Onwillekeurig moet ik denken aan David van wie Gods Woord getuigt dat hij zich sterkte in de Here. O zeker, David had zijn lek en gebrek en we kunnen vele kanttekeningen bij zijn leven plaatsen, maar het laat onverlet dat, als er iemand was die een diepe en intense gemeenschap met God kende, hij het was. Juist op het moment dat hij zo uiterst pijnlijk de fout inging, was het eerste wat hij merkte de afwezigheid van God.

Het begrip dat hier genoemd kan en moet worden, is 'godsvrucht', in het Grieks eusebia dat toewijding en vroomheid aangeeft. Dat is geen uiterlijk iets maar een de persoon kenmerkend iets. Kenmerkt het u? Kenmerkt het jou? Kenmerkt het mij? Juist ook in de omstandigheden die allerm minst stroken met wat een welvaartsevangelie meent te moeten propageren, moeilijke omstandigheden? Depressie, tegenslag, moeite en verdriet? De Bijbel zegt in 1 Samuël 16:7 dat de Here het hart aanziet. Wat treft Hij dan aan? Een smachten naar Hem? Juist die intense omgang met Hem doet veranderen van heerlijkheid tot heerlijkheid. Daarom het hart omhoog, het oog op Hem! Hij is nog steeds de Verlosser.

Gebed

Vader wat is er heerlijker dan verblijven in de schaduw van Uw vleugels, dicht bij U zijn. U kent de omstandigheden die soms zo drukkend en deprimerend kunnen zijn dat je bijna de moed dreigt op te geven. Laten we juist dan als de psalmist ons oog gericht houden op U. Ons Uw liefdevolle zorg herinneren. Wek in ons het verlangen naar meer van en bij U. In Jezus naam. Amen..